23/04/2019

“Βλέπω την πόρνη ταπεινά σ’ Εσένα να προστρέχει”

/ Γνώμες

Παναγιώτης Σελίμος

Όταν Σε βλέπω Κύριε στο ξύλο κρεμασμένο,
γυμνό, μέσα στα αίματα και ταλαιπωρημένο,
μου ΄ρχεται πάντοτε στο νου η Εβδομάδα εκείνη
Μεγάλη όπως στην καλούν για αυτά που είχαν γίνει.

Και είναι σαν να στέκομαι σε μια γωνιά κρυμμένος
τα δρώμενα όλα να κοιτώ με δέος ο καημένος.
Σαν κάθε μέρα να περνά μπροστά απ΄ τους οφθαλμούς μου
και να θαρρεί πως γίνονται την ώρα τούτη ο νους μου.

Βλέπω την πόρνη ταπεινά σ’ Εσένα να προστρέχει,
με μύρο και με δάκρυα τους πόδας Σου να βρέχει
να τους σκουπίζει κλαίοντας μόνο με τα μαλλιά της
ζητώντας τη μετάνοια μέσα από την καρδιά της.

Ταυτόχρονα όμως ορώ και τον Ισκαριώτη,
τον άθλιο το μαθητή, το δόλιο προδότη
συνωμοσία μυστική με τους εχθρούς να κάνει
και από τα χεριά του κακού αργύρια να λαμβάνει.

Το Δείπνο θωρώ το Μυστικό πριν απ’ την προδοσία
εκεί που καθιέρωσες τη Θεία Ευχαριστία.
Μετέλαβες τους μαθητές το Αίμα και το Σώμα
Μυστήριο Μέγα και Φρικτό που το τελούμε ακόμα.

Έπειτα κατευθύνθηκες στων Ελαιών τον κήπο
εκεί που παραδοθήκαν οι Απόστολοι σε ύπνο.
Κι ενώ Εσύ στην προσευχή βρισκόσουν βυθισμένος,
βλέπω φωτιές, ακούω φωνές και κόσμος συνηγμένος.

Ήρθε η ώρα κι η στιγμή η σύλληψη να γίνει
και ο Ιούδας ο αισχρός το φίλημα Σου δίνει.
Φιλί πικρό που σε Σταυρό Εσένα θα οδηγήσει
ενώ εκείνον με θηλιά κάνει ν΄ αυτοκτονήσει.

Βλέπω το δικαστήριο μπροστά μου να συμβαίνει
και το λαό το δυσσεβή στην αίθουσα να μπαίνει.
Τους ψεύτες, τους υποκριτές και τα σκυλιά τα μαύρα
με λύσσα πάνω Σου να ορμούν. Των Ιουδαίων χάβρα.

Κρυφοκοιτώ και στην αυλή τον Πέτρο, το μαθητή σου
με φόβο ν΄ αρνείται τρεις φορές πως ήτανε μαζί Σου,
μα σαν ηκούσθη ο πετεινός να κράζει εθυμήθει
και της μετάνοιας το πικρό και μαύρο δάκρυ εχυθη.

Και την απόφαση ήκουσα το Βαραββά ν΄ αφήσουν
ενώ Εσένα Κύριε στο Πάθος να οδηγήσουν.
Κι αφού ο Πιλάτος θέλησε τας χείρας του να πλύνει
σε ασεβή και άνομο λαό Σε παραδίνει.

Σε ΄γδυσαν και τον νώτο Σου με μαστιγιές ξεσκίζουν,

το πρόσωπο ραπίσματα και εμπτυσμούς γεμίζουν.
Στην κορυφή Σου φόρεσαν αγκάθινο το στέμμα
κι απ΄ τις πληγές τις ανοιχτές ποτάμι ρέει το Αίμα.

Το Σώμα Σου περιέβαλαν με κόκκινη χλαμύδα,
με πόνο και με δάκρυα Νυμφίε μου σε είδα.
Τα χέρια Σου τα έδεσαν και στη δεξιά παλάμη
Σου δωκαν τέλος να βαστείς για σκήπτρο το καλάμι.

Έφτασε κι η Παρασκευή μουντή και μαύρη μέρα
κι εγώ ευρίσκομαι εκεί στο Γολγοθά πιο πέρα
να βλέπω τρεις ορθούς σταυρούς να ΄ναι στη γη μπηγμένοι
και πάνω τους να βρίσκονται τρεις άνδρες σταυρωμένοι.

Ένας ληστής εκ δεξιών και ένας εξ ευωνύμων
μαζί Σου συσταυρώθηκαν Χριστέ μου Πανοικτίρμων.
Και στο δικό Σου το Σταυρό έβαλαν πινακίδα
« Των Ιουδαίων βασιλεύς » σε γλώσσες τρεις το είδα.

Ακώ τον ένα το ληστή να προκαλεί Εσένα
« Κατέβα από το Σταυρό και σώσε και εμένα »
Ακουω και το δευτερο τον μετανοημένο
« Μη με ξεχάσεις Κύριε τον χιλιοπονεμένο »

Κοιτώ και κάτω απ΄ το Σταυρό και βλέπω τη Μαρία
Τι πόνο κουβαλάς και συ γλυκιά μου Παναγία;
βλέποντας του Υγιόκα σου τα πόδια και τα χέρια
τα σπλάχνα σου λαβώνονται με δίκοπα μαχαίρια.

Να κι ο καλός σου ο μαθητής ο πολυαγαπημένος
κοντά Σου βρίσκεται Χριστέ και κλαίει πικραμένος.
Αυτόν θα έχει η Δέσποινα γιο από δω και πέρα
κι ο Ιωάννης ο γλυκός αυτήν θα λέει Μητέρα.

Ούτε νερό Σου έδωκαν η δίψα Σου να σβήσει
μόνο χολή ηθέλησε κάποιος να σε ποτίσει
και με καλάμι ύψωσε τον σπόγγο μουσκεμένο
μπροστά από το στόμα Σου το χιλιοχτυπημένο.

Μα Εσύ δε διαμαρτύρεσαι ούτε αναστενάζεις
στη ματωμένη Σου αγκαλιά όλο τον κόσμο βάζεις.
Συγχώρεση αμαρτιών στους παρανόμους δίνεις

και το κεφάλι γέρνοντας το Πνεύμα παραδίνεις.

Κι ευθύς εγένετο σεισμός και άγρια καταιγίδα
πολλών νεκρών τα σώματα να περπατάνε είδα.
Ναού το καταπέτασμα να σχίζεται στα δυο
και ο Λογγίνος δέχεται Μυστήριο το Θείο.

Τα σκέλη των δυο ληστών ένας στρατιώτης σπάει
μα τα δικά Σου Ιησού ούτε που τ' ακουμπάει.
Τη λόγχη τολμάει μοναχά και στην πλευρά Σου βάζει
Ω του μεγάλου θαύματος! ύδωρ και αίμα στάζει.

Τέλος ορώ τον Ιωσήφ την άδεια αφού λάβει
μαζί με το Νικόδημο στον Τάφο να Σε θάβει.
Το Σώμα Σου το Άγιον με σάβανα να ντύνουν
και σε μνημείο σκοτεινό Ζωοδότα σε αφήνουν.

Κι αν τώρα Σε βλέπω Κύριε φτωχό και πεθαμένο
τη Θεία Σου Ανάσταση ως Χριστιανός προσμένω
του ψάλτη ν' ακούσω τη φωνή μελωδικά να λέει:
« Χριστός Ανέστη εκ νεκρών» κι από χαρά να κλαίει.